

O Lunah, ki so postale zvezde in padle – v knjižnico

Zapisala: *Marinka Vnuk*

Foto: *Marijana Korotaj*

Biografija igralske legende Milene Zupančič avtorja Tadeja Goloba Kot bi Luna padla na Zemljo, na katero so bralci z nestrpnostjo čakali dolge mesece, se je izkazala za vredno tega čakanja. O tem so se lahko prepričali tudi obiskovalci ormoške knjižnice, ki so v četrtek, 24. maja, imeli priložnost prisluhniti pogovoru z nadarjeno igralko in piscem njene življenjske zgodbe, ki je le-to znal mojstrsko preliti na papir. Nalogo, ki bi bila v čast vsakemu bralcu, gledalcu, knjižničarju ali običajnemu obiskovalcu, je tokrat namesto Marijane Korotaj sprejela Marinka Vnuk in visokima gostoma zastavila vprašanja, ki so prisotnim približali tako vsebino knjige kot tudi življenje in kariero njiju samih. Milena Zupančič ni potrebno posebej predstavljati - za svoje delo je prejela najprestižnejše gledališke in filmske nagrade, med drugim Borštnikov prstan ter najvišje domače priznanje, Prešernovo nagrado za trajen prispevek k razvoju slovenske kulture. Skoraj 13 let je delovala kot ambasadorica Unicefa in s svojim delom pripomogla k izboljšanju razmer najšibkejših, najrevnejših, najbolj ogroženih otrok po vsem svetu, o čemer je spregovorila tudi ob obisku knjižnice v Ormožu. V srcih najširšega slovenskega občinstva pa bo verjetno za vedno ostala zapisana kot nepozabna Meta iz filmske upodobitve Tavčarjevega Cvetja v jeseni.

Avtor njene biografije, novinar, pisatelj in alpinist Tadej Golob, tudi ni noben neznanec. Svoje raznovrstne pisateljske in uredniške talente je prikazal že kot urednik športnih revij, kot avtor osrednjih

intervjujev v slovenski izdaji revije Playboy, nato pa se izkazal še kot pisatelj romanov za odrasle in mladino. Njegov roman Svinjske nogice je leta 2010 prejel nagrado kresnik, nominacijo si je s svojo tudi prodajno uspešnico, kriminalko Jezero, prislužil še lansko leto. Kot avtor biografij je ovekovečil že Petra Vilfana, Zorana Predina, Gorana Dragiča, Alenko Bratušek in nazadnje še Mileno Zupančič. V pogovoru polnem anekdot iz osebnega in poklicnega življenja tako igralka kot pisatelja, so zbrani izvedeli veliko zanimivosti, ki sta jih gosta predstavila v knjigi Kot bi Luna padla na Zemljo, a tudi več takšnih, katerih tam ni moč zaslediti. Eno takšnih je bilo mnenje, katerega je Tadej Golob izrazil pred leti o branju in knjigah, ko je dejal, da je dandanes prebrati knjigo pravi podvig. Knjige namreč terjajo napor, televizija ne. In v takšnem boju ima knjiga bolj slabe možnosti, je dejal, saj se je ponjo potrebno odpraviti v knjižnico, knjigarno, jo izbrati. Res je. A če je prihodnost knjig res tako temačna, zakaj potem sploh izbrati poklic pisatelja? Zakaj se še naprej trudimo, da svet domišljije in življenje samo predstavimo skozi pisano besedo ter jo približamo tistim, ki tega nimajo za podvig, pač pa užitek? Zakaj preprosto ne obupamo? Zapremo vrata knjižnic, knjigarn in se posvetimo klikanju všečkov na socialnih omrežjih in suhoparnim obnavam zgodb na spletnih enciklopedijah?

Milena Zupančič je obiskovalcem zaupala razlog. Ker ti knjiga da občutke, katerih ti ne more dati nihče drug, niti gledališče. Te preseli v svet, kjer si sam ustvariš podoba lika, sam ustvariš svet, ki se ti pojavi pred očmi. In to je nekaj posebnega, osebnega,

prekrasno doživetje, katerega želiš deliti z drugimi. Nekaj posebnega sta s svojo knjigo in tistim, ki so prišli prisluhnit njunim besedam, dala tudi sama. Majhno presenečenje je pa doživela tudi gostja literarnega večera. Po 42 letih je namreč srečala soigralca iz enega njenih najbolj znanih filmov, Vdovstvo Karoline Žašler. Dobila sta priložnost, da sta nekoliko obudila spomine, obiskovalci knjižnice pa priložnost, katere ne doživiš vsak dan – sproščen klepet z nepozabno igralko, pogovor z vedno na šalo pripravljenim Tadejem Golobom

in priložnost, da še sami v roke poprimejo knjigo, katero je, ko jo bralec enkrat vzame v roke, težko odložiti. Knjižnica Franca Ksavra Meška Ormož se pa že veseli, da bo v prihodnjih mesecih in letih lahko v ormoško občino pripeljala še veliko tako znanih, priznanih in kvalitetnih avtorjev, ki za svoja dela dobivajo najvišja priznanja na državni ravni, kakor tudi tiste, ki so Ormožanom nekoliko manj znani, a zato toliko bolj domači. Naj se jim pridruži čim več branja željnih in radovednosti polnih obiskovalcev.